

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2026. január 18.
(vasárnap)**

Horváth Géza

JÉZUS IMÁDSÁGA ÉS A MIÉNK

Énekek: 243,1; 207, 243,2.3; 532

Lekció: ApCsel 4,23-32

Alapige: János 17,4-10

„Én megdicsőítettem téged a földön azzal, hogy elvégeztem azt a munkát, amelyet rám bízál, hogy elvégezzem. Atyám, most te dicsőíts meg engem, önmagadnál, azzal a dicsőiséggel, amely már a világ létele előtt az enyém volt tenálad. Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket a világból nekem adtál. A tiéd voltak, és nekem adtad őket, és a te beszédedet megtartották. Most megismerték, hogy mindaz, amit nekem adtál, tetőled van, mert a beszédeket, amelyeket nekem adtál, nekik adtam, és ők befogadták, és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem. Én őértük könyörgök. Nem a világot könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert a teid. Az enyéim mind a teid, és a teid az enyéim, és megdicsőítettem őbennük.”

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel dicsőítünk és magasztalunk téged, mert ahogy az énekekben is énekeltük, Te könyörgést meghallgató Isten vagy. Köszönjük az alkalmat, amelyet azért készítettél, hogy a gyülekezet együtt is könyörögjön, hogy valaki vigye a gyülekezet imádságát eléd, a trón elé, ahol a mi drága, megváltó Jézus Krisztusunk van, és akiről elmondja az ige, hogy esedezik értünk kimondhatatlan fohászokodásokkal. Nem is a mi imádságainkon van a hangsúly, hanem az Ő könyörgésén, az Ő közbenjárásán, és mi Őrá hivatkozunk, Őérte kérünk, hogy Jézusért hallgass meg bennünket, és tégy a Te akaratod szerint! Köszönjük ezt az ígét az Apostolok Cselekedeteiből, ahol arról olvasunk, hogy a gyülekezet imádkozik. Amikor az apostolok visszatérnek fenyegetésektől övezve, tiltásoktól körülvéve, hogy Jézus nevében ne szóljanak és ne tanítsanak, akkor a gyülekezet nem esik kétségbe, nem siránkozik, nem vonul vissza, hanem könyörög, imádkozik.

Urunk, taníts bennünket is erre, mert nem csak ígéreteid vannak az imádságra, a gyülekezet könyörgésére nézve, hanem nekünk vannak már bizonyosságaink is. Kérünk, Urunk, hogy ma is taníts bennünket imádkozni, és add, hogy ne csak imahét

JÉZUS IMÁDSÁGA ÉS A MIÉNK

végén vagy elején legyünk, hanem imaéletünk lehessen! Az Ő „szüntelen imádkozatok” felszólításában és szentségében tudjunk járni!

Köszönjük, hogy élő kapcsolat lehet az imádságunk és Te közötted, és hogy ebben az élő kapcsolatban nem szakad meg a vonal, semmilyen bűn nem szakíthatja el, mert a kegyelem már kiépítette és megerősítette. Ezért a kegyelemért fohászkodunk ma is, hogy légy irgalmas hozzánk, és áldj meg bennünket a te jóvoltodból!

Ámen.

Igehirdetés

Testvérek, Isten néha egész különös módon adja meg nekünk egy vasárnapi igehirdetésnek a textusát. Ez a mai textus úgy alakult, hogy amikor a lelkész kollégáimmal megbeszélést tartottunk, imádkoztunk, és elkértünk az Úrtól, hogy mi legyen az imahetünk témája, az igéi, a textusai, meg hogy kiket hívjunk, akkor összeállt egy ilyen sorozat, hogy „imádkozó életek”. Az elmúlt héten egy-egy este megnéztük az imádkozó életek imádságait, és így szó volt Dániel, Dávid, Mózes, Salamon és Pál imádságáról, vagy imádságának egy részletéről, és valaki a kollégák közül azt mondta nekem, hogy te meg beszélj vasárnap Jézus imádságáról.

Nem okozott nagy nehézséget, hogy találjak ehhez textust, és a Lélek által elmondjam nektek is, hogy mire jutottam, amikor a főpapi imából vettem néhány mondatot. A János 17-ben Jézus főpapi imája a leghosszabb egybefüggő imádsága, és ez egy nagyon szent és nagyon tiszta imádság, testvérek. Melanchton, a reformátor azt mondta, hogy nem hangozott el sem a mennyben, sem a földön tisztább, dicsőségesebb, szentebb ima, mint ez. Knox, a skótok reformátora, akinek a szobra ott van a genfi Reformáció Emlékmű négy központi alakja, Kálvin, Farell, és Béza között, a halálos ágyán, amikor már nagy beteg volt, azt kérte a feleségétől, hogy neki minden nap csak a főpapi imát olvassa.

A nagy reformátor ezzel halt meg, hogy ezt hallotta utoljára, a főpapi imának a csodálatos szavait.

Testvérek, az a különbség a kétféle imádság között, hogy a héten hallott imádságok emberi könnyörgések voltak, amivel pedig most fogunk szembesülni, az meg Jézusé. A különbség az a kettő között, hogy az előző imádságokat, ahogy mi is imádkozunk, bűnös emberek mondták. Olyan emberek, akiknek Isten mégis megkegyelmezett, és eltörölte bűneiket. Jézus Krisztus pedig olyan imádságot mond, mint aki nem megkegyelmezett, hanem aki adja a kegyelmet. Akit úgy mutat be az ige, hogy teljes volt kegyelemmel és igazsággal. Testvérek, a mai alkalommal csak egyetlen szemszögből nézzük meg Jézus Krisztus főpapi imáját, hogy a mi imádságainkra milyen árnyak vetülnek, és hogy Jézus imádságára miért nem vetülnek árnyak! Az miért csak fény, annak miért nincs árnyéka? Mi származik a szívből? Ami benne van. Jézus szívéből nem származhat más, csak a tiszta meg a szent, mert Őbenne nem volt bűn, sem bűnre való hajlam. Tiszta volt minden tekintetben, őt nem árnyékolta be a bűn, az óember, az indulat. A mi imádságainkat, testvérek, valljuk meg, hogy nagyon sokszor ezek beárnyékolják. A főpapi imában az a csodálatos, hogy nem csak az a lényeg, hogy mit mond Jézus, hanem az is, hogy mit tesz Jézus. Az egész főpapi imának ez a lelkülete. Nem csak a beszéd, mert amikor imádkozunk, mi beszélünk. De Jézus, amikor imádkozik, akkor figyeljétek meg, hogy csak a tettek vannak mögötte!

Ilyeneket mond, hogy teljesítettem, elvégeztem azt a munkát, amit rám bízta. Én érettük odaszentelem magam. Vagyis, a megváltás forrása csak Őbenne van. Ő a

mi váltságunk, és Őbenne van vére által bűneink bocsánata. Jézus Krisztus nem tudott olyan imát mondani, testvérek, amelyre emberi vagy óemberi árnyak vetültek. Csak olyan imádságot tudott mondani, ami mennyei fényben úszott teljes egészében. Semmi árnyék nem vetődött rá. Nézzünk néhány ilyen, összehasonlításként, mert amikor azt mondják a tanítványok Jézusnak, hogy taníts minket imádkozni, az nyilván ránk is vonatkozik, hogy mi is úgy álljunk meg az Úr előtt, hogy Uram, taníts minket imádkozni! Lehet, hogy valakiről azt mondják, hogy milyen szépen imádkozik, milyen tartalmasan imádkozik. De az, hogy taníts minket imádkozni, mindig arra vonatkozik, hogy az imádságainknak nem a szépsége, a külleme, nem a tartalma a fontos, hanem a szentsége, hogy mennyire szent az az imádság.

Néhány gondolat, testvérek, ami a héten is elém jött, ebből merítsünk most, hogy mi a különbség a mi imádságunk és Jézus imádsága között. A mi imádságaink, az emberi imádságok sokszor szólnak arról, hogy egy-egy dologban mi a véleményünk. Sokszor imádkozik a hívő ember is úgy, hogy mondjuk, ismerjék meg a teológiai álláspontját, meg nézetét, mert az imádságban elmondja, egy közös imádságba belefoglalja ezt is, hogy ismerjék meg mások. Belefoglaljuk az imádságba, hogy mi foglalkoztat bennünket, mi a lényeges nekünk. Olyat is hallottam sajnos, amikor valaki az imádságot arra használta, hogy híreket továbbítson. Kérünk, Urunk a Mari néniért, aki halálos ágyán fekszik, és néha remeg is az embernek a toroka, mert most tőle hallják meg, hogy a Mari néni haldoklik. A gyülekezet most megtudja, híreket ismertettünk. Testvérek, Jézus Krisztus imádsága nem ilyen volt, mert Ő egyetlen dolgot akart ismertetni: az Atyát. Azt mondja az imádságban, hogy „Atyám, én megismertettem a te nevedet”.

A mi imádságaink, sokszor arról szólnak, hogy mit szeretnénk, az emberi imádságok ilyen megrendelés szerűek. Nekünk is mondják sokszor, mi meg mondjuk másoknak. Ti is hallottok ilyen, meg mi is mondunk: imádkozz a gyerekemért, mert ma írja a felvételit, ma nyelvizsgázik, ma megy egy interjúra, ma fogják műteni, vagy valamilyen nehézségben, problémában van! Van az a klasszikus példa, ami egy kicsit mosolyogtató is, mikor egy férfi bemegy a paphoz, hogy tisztelendő atyám, imádkozzon az anyósoméért, mert nagyon-nagyon beteg. De hogy ne kelljen sokat beszélni, onnan is kezdheti, hogy: de ha más gondoltál felőle, legyen meg a te akaratod! Testvérek, ugye érezzük, hogy sokszor az imádságaink ilyen megrendelés szerűek, hogy mit szeretnénk, ha az Isten teljesítené? Jézus imádsága azért szép, mert Ő arról imádkozik, hogy mire rendeltetett Ő. Nem, hogy mit rendel meg, hanem én mire rendeltettem: Atyám, amire engem rendeltél. Én arra rendeltettem, hogy holnap a golgotai kereszten életemet adjam váltságul sokakért.

Testvérek, vajon a mi imádságaink nem úgy tisztulnának-e fel, mint amikor kiűt a nap és eltűnik a pára és eltűnik a köd? Vajon a mi imádságaink nem úgy tisztulnának fel az Isten kegyelmének a napsugarában, hogyha azért tudnánk imádkozni, hogy: Atyám, engem mire rendeltél? Hol az én helyem? Mit csináljak? Mit bízál rám? Mert Jézus Krisztus itt számot tud adni arról, hogy ami rá bízott, azt elvégezte. Tehát, Jézus azért imádkozott, hogy Ő mire rendeltetett.

Imádságainkban sokszor mi a magunk igazát keressük. Jézus Krisztus viszont az Atya dicsőségét kereste. Tegnap a missziói bizottsági ülésen szolgáltam napi ígéről. Amikor Abimelek, a Bírák könyvében megkérdi a népet, hogy mi a jobb nektek, hogyha 70 ember van felettetek, vagy csak egy? Ott elmondtam, testvérek, azt a nagyon egyszerű igazságot, hogy Abimelek itt téved, mert nem azt kell keresni, hogy mi a jobb

JÉZUS IMÁDSÁGA ÉS A MIÉNK

az embernek, hanem a hívő ember azt keresi, hogy mi szolgálja Isten dicsőségét. Teljesen mindegy, hogy az embernek mi a jobb, azt kell keresni, hogy mi az, ami az Isten dicsőségére való, amelyben tündököl majd az Isten dicsősége! Mert azt mondja az ige, hogy ti is akármit cselekesztek, akár esztek, akár isztok, az Isten dicsőségére tegyétek! És Abimelek nem azt keresi, hanem azt, hogy mi jó az embernek. Teljesen mindegy, hogy mi jó, az embernek azt kell tennie, amire Isten rendeli, ami az Ő dicsőségét – és itt Jézus Krisztus tulajdonképpen az engedelmes fiút állítja elénk –, hogy Ő elfogadja azt, amit az Atya rábízott, és keresi az Isten dicsőségét. Itt az Isten dicsőségén az ószövetségi köböd Jahvét értjük, azt az isteni dicsőséget, amely az Isten jelenlétét jelentette a zsidóknak. Az Isten dicsősége, amely ott volt a templomban, az oltárnál, a Szent Sátorban. Az isteni jelenlét, az az Isten dicsősége. Jézus Krisztus tehát így imádkozik.

Luther azt mondta erről, hogy Jézus úgy imádkozik itt, mintha máris a kereszten lenne. A következő imádsága, hogy: én őértük könyörgök. Még nagy teológusok is, akik hívők, úgy magyarázzák ezt a néhány verset, hogy Jézus itt önmagáért imádkozik. Én azt mondanám, testvérek, hogy Jézus nem önmagáért imádkozik, hanem önmagát mutatja be, azon reális tények által, amik igazak: az Ő személye, meg az Atya személye, Ő és az Atya egysége, és az a rendeltetés, amire Őt az Atya elküldte. Ahogy Luther írta az énekben, hogy: „én diadalmam, menj, siess, légy népem, üdvössége! Bűn átkából mentsd ki, hát, fojtsd meg a rá leső halált, az embert térítsd hozzád!” Tehát, testvérek, itt erről van szó, hogy Jézus nem önmagáért imádkozik, hanem imádkozik az övéiért. Hétszer fordul elő a János 17-ben az a kifejezés, hogy „Atyám, akiket nekem adtál”. Isten az övéit Jézusnak adta, mégpedig két dolog miatt adta Jézusnak, megváltásra és megőrzésre. De nem engedte ki a tulajdonjogából, mert azt mondja, hogy „Atyám a tieid voltak, nekem adtad őket, mert a tieid.”

Tehát maradtak az Atya tulajdonában, de Jézus Krisztusnak odaadta, mert meg kellett váltani ezeket a hívőket. El kellett törölni a bűneinket, meg kellett igazítani bennünket, és meg kellett őrizni. Jézus hálát ad az Atyának azért is, hogy „megőriztem őket”. Senki nem vezett el közülük. Júdásról majd egy külön alkalommal elmondom, hogy őt nem kellett megőrizni, mert ő benne sem volt a megváltottak sorában. Júdás úgy vezett el, hogy ő elveszett volt mindig. Az övéit megtartja az Úr. Mert akkor nekünk is, testvérek, nagy dilemmánk lenne, hogy: vajon én megmaradok-e? Vajon engem megtart-e az Úr? Hogyha csak egy is kiesett már ebből a kegyelemből, akkor én mindig izgulhatnék, hogy benne vagyok-e még ebben a kegyelemben.

Erről nagyon sok helyen beszél az ige. Most nem erről szeretnék szolgálni, hanem arról, hogy Jézus miért nem imádkozik a viláért. Ez nagyon megdöbbenő, mintha olyan érzése lenne az embernek, hogy Jézusnak nem fontos a pogány, nem fontos az elveszett, nem fontos a világ, amelyik ítélet alatt van. Testvérek, én áthidaltam a magam számára ezt a dilemmát, hogy miről van itt szó, hogy miért az övéiért imádkozik Jézus. Először is azért, mert Jézus Krisztus, amikor a világra gondol és az övéire, az teljesen más. Az övéire úgy gondol Jézus Krisztus, hogy maradjanak meg ebben az Isteni kegyelemben. A világra pedig úgy visel gondot Isten, hogy odaküldi az evangéliumot. Tehát másként van Isten színe előtt a világ, mint ahogy az övéi. Nem veszi egy kalap alá a kétféle embertípust, mert az övéin már könyörült, a világból meg majd könyörülni fog némelyeken. De a világba küldi az evangéliumot, és Isten szeretetében úgy van benne a világ, mint ahova elküldi a világosságot, az Ő evangéliumának a világosságát. Ahogy Pál apostolt elküldte a pogányok közé. Mert

Isten így szereti a világot, hogy a pogányok közé elküldi az evangéliumot, még akkor is, hogyha az övéit kidobják, mint a példázatban. Megvesszőzik, megölik, vértanúhalált halnak, de oda küldi az evangéliumot, mert meg akarja menteni a pogányok közül is akik az övéi.

Azért imádkozik az Övéiért, testvérek, mert ők nagyobb veszélyben vannak. A hívők nagyobb veszélyben vannak, mint az elveszettek. Hadd mondjak el egy példát erre! Az orgonaépítő testvérünknek a nagyapja sok évig volt temetői kántorom. Egyszer elém állt ezzel, hogy: tiszteletes úr, tessék csak megnézni a Bibliában, Jób feleségével semmi baja nincs a sátánnak, ő Jóbot kéri ki csak, mert Jób felesége az övé! Azzal neki nincs baja, hanem Jóbbal van baja, aki istenfélő, aki az Úrhoz tartozik. Nagyobb veszélyben van Jób, mint a felesége. Értitek, hogy miért mondja Jézus? Jób feleségével nem törődött a sátán, neki Jób a célpont, őt kell kimozdítani ebből az állapotból. Az ő lába alól kell kihúzni a szőnyeget. Jób felesége alól nem kell, mert nincs is alatta szőnyeg. Nem kell a sziklát összetörni a lába alatt, mert nincs a lába alatt szikla. Nem kell elvenni a hitet, mert nincs hite.

Péternek nagyobb szüksége van imádkozásra, mert Jézus azt mondja neki, hogy: „de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited.” Testvérek, nagyon egyszerű igazság az, hogy ha nincs hit, akkor nincs, ami elfogyjon. Csak ott kell imádkozni, hogy a hit el ne fogyjon, ahol már van a hit. Ezért a mi felfogásunk szerint a sákramentumokat hitetleneknek nem szolgáltatathatjuk ki. Ez nagyon megdöbbenő. Úrvacsorához, ha biblikus a gyülekezet, nem jöhet bárki, akármilyen hitetlen, hogy úgymond felveszi az úrvacsorát. Megkeresztelni nem lehet úgy, ha az utcáról bejön valaki, azt sem tudjuk ki, de kereszteljük meg a gyereket. Tiltja a Szentírás. Miért? Mert a sákramentum a hit erősítésére szolgál. Ahol nincs hit, ott nincs mit erősíteni. A gyerekeknek úgy szoktuk ezt mondani, vagy a konfirmandusoknak, hogy a vak embernek nem kell szemüveg, mert nem lát. Teljesen mindegy, hogy kettő vagy öt dioptriás a szemüveg, mert nem lát. Nekünk kell, akik látunk, csak jobban, tisztábban látunk, ha van szemüveg, mert erősíti a látást. Ha nincs látás, nincs mit erősíteni. Nagyobb szükségük van a hívőknek Jézus imádságára, mint az elveszetteknek. Ott az ígére van szükség, az evangéliumra, hogy az Úrei higgyenek és üdvözüljenek. Jézus Krisztus ezért könyörög.

Nézzük meg, hogy mennyi szenvedés van Krisztus előtt, mennyi gyötrődés, fájdalom, amire csak ha az a mondat inspirál bennünket, hogy „Atyám, ha lehetséges, múljk el ez a keserű pohár”, és akkor Jézus itt a kereszt előtt az övéiért imádkozik, nem a saját bajaiért. Elmondja egyszer, hogy kérhetnék tizenkét sereg angyalnál többet. Nem a saját maga nyomorúságát teszi oda az Úr elé, hanem az övéiét. Téged és engem. A hívők sokaságát teszi oda, oda teszi az Anyaszentegyházat, és azt mondja, hogy: őértük könyörgök. Pedig mondhatta volna, hogy: azért könyörgök, Atyám, hogy kibírjam, hogy megálljak, hogy le ne szálljak a keresztről, hogy amikor az a lator azt mondja nekem, hogy mentsd meg magadat, meg bennünket is, akkor nehogy komolyan vegyem, hogy én ezzel fogom megmenteni. Nem ezzel fogom megmenteni, hogy leszállok a keresztről, hanem azzal, hogy bűnbocsánatot adok neki.

Egyszer megkérdeztek egy rabot, aki a börtönben tért meg, és igazságtalanul húzott le a börtönben huszonvalahány évet, mire kiderült, hogy nem ő a tettes, hogy a huszonvalahány év elvesztegetett idő-e. Nem dühös? Azt mondja, hogy nem, mert ott ismerte meg Krisztust. Mert ha én a börtönben nem ismerem meg Krisztust, akkor egyik börtönből mentem volna a másik börtönbe. Jézus nem veszi le a keresztről a

JÉZUS IMÁDSÁGA ÉS A MIÉNK

gonosztevőt, mert Ő nem testi szabadságot akar adni, hanem lelki életet, örök életet. Jézus ezért jött, nem azért, hogy 120 évig éljünk itt a földön, a nyugdíjintézet nagy öröme, hanem azért jött, hogy „életük legyen és bővülködjenek”. Lehet, hogy Jézus nem ment meg valamilyen bajból, betegségből, halálos kórból, de Jézus megmentett a sátán fogságából. „Én őértük, könyörgök Atyám”, pedig mennyi szenvedés várt még rá!

Aztán amire nagyon érdemes figyelni, az az, hogy Jézus Krisztus megköszöni az Atyának azokat, akiket az Atya neki adott. Egy nagyon érdekes gondolattal kezdtem el foglalkozni, és így szeretném nektek is most hirdetni, hogy Jézus Krisztus, akiket az Atya neki adott, azokat feltétel nélkül elfogadta. Képzeljétek el, hogy Jézus, amikor leül imádkozni, akkor elkéri az Atyától, hogy kik azok, akik szintén Ábrahám fiai! Lehet, hogy a halászhajó mellett kötögetik, tisztogatják a hálóiakat, lehet, hogy ott vannak a fügefán, mint Zákeus. Lehet, hogy a Jákób kútjánál merít vizet, mint a samáriai asszony, de kik azok, Atyám, akik a tieid voltak, és nekem adtad őket, mert a tieid? A megváltást és a megőrzést én végzem el, mert én vagyok a jó pásztor! Testvérek, Jézus nem válogat. Eszembe jutott egy történet, egy hegyekben lévő városi gyülekezetben történt, hogy a lelkipásztor, akinek nagyon sok feladata volt, a püspöktől kapott egy kerekesszékes segédlelkészt. És bement a püspökhöz, hogy: püspök úr, a hegyvidéken mit kezdek én egy kerekesszékes segédlelkéssel? Ennek aztán az lett a következménye, hogy a segédlelkész maradt, neki viszont el kellett mennie egy román határ melletti kis faluba, ott nincsenek hegyek, ott el tudja végezni a munkát, mert szóvá tette, hogy egy kerekesszékes segédlelkész neki nem nagy segítség. Testvérek, Jézus Krisztus, ha szólt volna, hogy: Atyám, de hát ilyeneket adtál? Jézus nem kötötte feltételhez. Ilyen Pétereket adsz nekem, aki majd egy szolgálólány előtt háromszor meg fog tagadni engem? Ilyen Tamást, aki azt mondja, hogy semmiképpen nem hiszem, ha nem látom, mert csak azt hiszem, amit látok? Meg ilyen versengőket, hogy ki ül majd a jobb, meg a bal kezem felől? Azon vitatkoznak, hogy ki a nagyobb, amikor azon kellene, hogy ki a kisebb közülük! Testvérek, Jézus megköszöni azokat, akiket az Atya neki adott. Ilyen embereket, mint a tanítványok. Testvérek, vajon a mi imádságainkat áthatja ez, hogy én megköszönöm azokat, akiket Jézus nekem adott? Még akkor is, ha én másokat választanék! Azt szoktuk mondani, hogy az ember a barátait megválogathatja, de a rokonait nem. Megköszönöd-e azt, akit Isten adott neked? Hány házasság lenne testvérek, tartósabb, ha a férj meg tudná köszönni a feleségét! Akkor is, ha hat gyerek szülése után egy kicsit elhízott, de Uram, nem arra nézek, mert nekem adtad! Vagy a feleség úgy nézne a férjére, hogy igen, megöregedett, már nem tud annyit dolgozni, de Uram, nekem adtad! Vagy úgy néznél a beosztottadra, a főnöködre, a munkatársadra vagy az osztálytársadra Füle Lajos bácsi mondja el egyik versében, hogy vannak ilyen „smirgli emberek”, akik azért vannak, hogy bennünket csiszoljanak. A „smirgli emberek” kicsit érdekesek a hozzánk való viszonyukban, a szavaikban, a sértéseikben. Azt mondja Lajos bácsi, hogy azok azért vannak testvérek, hogy te csiszolódj! Mi nem szoktuk megköszönni a „smirgli embereket”, de Jézus megköszönte, akiket az Atya neki adott, még akkor is, ha megtagadták Őt, mint Péter.

Mi meg tudjuk-e becsülni azokat, és meg tudjuk-e köszönni Istennek, akiket nekünk adott? Meg tudom köszönni? Válogatnék, hogy ilyen legyen, jobb legyen, szebb legyen, kedvesebb legyen. Mennyi minden szempontom van nekem! Jézusnak egyetlen szempontja volt, hogy: akit az Atya neki adott, azt meg kell váltani! Ez az engedel-

messég, ez az elfogadás. Hol kezdődik az elfogadás? Itt, testvérek, hogy nemcsak elfogadom, hanem még meg is köszönöm. Jézus Krisztus tehát azért imádkozik.

Végül még annyit hadd mondjak el, hogy Jézus Krisztus is azért imádkozik, azt mondja, azokért, akik majd az ő beszédükre hisznek én bennem. Tehát, Jézus Krisztus nem a jelent, nem a múltat viszi az Úr elé, az Atya elé, hanem oda viszi a jövőt is. De a jövő számára csak egyet jelent: akik majd hisznek az ő beszédükre! Jézus ezzel kifejezi, hogy ez a misszió alapja, hogy az övéinek meg kell szólalniuk, akik az ő beszédükre hisznek tebenned. Ezzel Jézus Krisztus elmondja, hogy ennek a beszédnek milyen tartalma kell, hogy legyen, az ige, az evangélium, mert csak erre lehet hinni. Nem emberi beszédre lehet hinni, csak az evangéliumra, csak az ígére!

Harmadszor elmondja Jézus Krisztus, hogy ha Ő imádkozik azokért, akkor legyünk nyugodtak, hogy lesznek mindig olyanok, akik az Isten ígését be fogják fogadni, ráállnak, és hisznek neki. Jézus Krisztus ezekért imádkozik. Tudjátok, ahogy az ember öregszik, jönnek ilyen idősebb kori mániák. Most nekem az a mániám, hogy a gyerekeimnek, az unokáimnak megírom a családi történetet. Amikor szedem össze a neveket, szolgálataikat, hogy hol szolgáltak, mi csináltak, akkor feljön mindig elém, hogy vajon ők imádkoztak-e a következő generációkért, ott, ahol szolgáltak, szószékeken, iskolai katedrán. Ők vajon imádkoztak-e például értem, aki egy távoli generációnak egy Isten kegyelméből bocsánatot kapott tagja lesz egy hívő generációnak? Testvérek, arra jutottam, hogy nem tudom, hogy imádkoztak-e, de egyet tudok, hogy Jézus imádkozott. Egyet tudok, hogy nekünk viszont imádkozni kell azokért, akiket nem fogunk ismerni! Akár itt a gyülekezetben, mert mi már hol leszünk akkor, reménység szerint a mennyben, amikor ők előjönnek. Imádkozni azért, amit nem látunk, de tudjuk, hogy a következő nemzedékben is az Úr ígésére ki fognak jönni.

Vajon mi imádkozunk-e egy ükunokáért például? Ezt a héten sem hallottam, én sem imádkoztam, de most Isten megfedd ezért, hogy nem kellene odavinni már őket is? Nem az a lényeg, hogy mi ismerjük-e, hogy meg fogjuk-e tudni, hogy hogyan vizsgálunk, mire jutnak az életben, hanem az, hogy hisznek-e benne. Mert Jézus nem azért imádkozik, hogy Uram, ez a jövő nemzedék legyen egy kiművelt nemzedék, egy sikeres nemzedék, minél több Nobel-díjas legyen köztük, hanem azt mondja, hogy higgyenek, „akik majd hisznek a Te nevedre”! Jézus ezt tartotta fontosnak. Ő, mi mennyire mást tartunk fontosnak a gyerekeinkkel, unokákkal kapcsolatban! Azt tartjuk fontosnak, hogy haladjanak, érvényesüljenek, jó legyen nekik. Jézus meg azt tartotta fontosnak, hogy higgyenek. Mire tette Jézus a hangsúlyt? Adja meg az Úristen, testvérek, hogy legyünk mi is Jézusnak olyan imádkozó gyermekei, akik a mi imádságainkban egyre inkább nem csak azt énekeljük, hogy „szeretnék lenni, mint Ő, alázatos, szelíd”, hanem szeretnék valami hasonlóképpen imádkozni, ahogy Jézus imádkozott! Mondjuk együtt ma az Atyának, hogy: Uram, taníts minket imádkozni!

Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, hálásan köszönjük ezt az imádságot, és hálát adunk azért, hogy ez nem csak a főpapi ima, nem csak a Gecsemáné kertben elhangzott ima, amit nem jegyeztek fel a tanítványok, mert elaludtak. Milyen jó, hogy itt hallották ezt az imádságot, és János leírta! Hálát adunk azért is, Urunk, hogy te ezt az imádságot nem szüntetted be, hanem ma is esedezel érettünk ott a trón előtt, az Atya jobbján. Köszönjük, hogy van szószólónk az Atyánál, aki ügyünket képviseli. Volt valaki, egy köz-

JÉZUS IMÁDSÁGA ÉS A MIÉNK

benjáró, aki ügyünket képviselte a Golgotán, és van, aki ügyünket képviseli ott a mennyben, a trónusnál. Kérünk, Urunk, taníts bennünket imádkozó életre úgy, hogy egyre jobban hasonlítson a mi imádságunk a Tiedre! Ne magunkat akarjuk adni, hanem a Te dicsőségedet keressük mindenben! Téged magasztaljunk és áldjunk hatalmas tetteidért, csodáidért, megtartó szeretetedért!

Kérünk, hogy áldd meg az utánunk jövő nemzedéket is! Bocsásd meg, hogy nem szoktunk imádkozni azokért, akik majd hisznek! Nem szoktunk imádkozni azért, hogy a Te igéd ne hallgasson el, hanem legyen mindig, aki szólja a te beszédedet! Kérünk téged, hogy erre is taníts, és arra, hogy imádságaink ne óemberi természetünkből fakadjanak, hanem újemberi, megváltott életünkből! Magasztalunk, Urunk, azért, hogy Eléd vihetünk így másokat, ahogy te is az Atya elé vitted a gyülekezetet, az egyházat, a megváltottakat.

Imádkozunk, Urunk, Hozzád egész gyülekezetünkért, fiatalokért, gyermekekért, idősekért, munkába menőkért. Imádkozunk betegeinkért, gyászolókéért, akik szeretteik ravatalánál álltak meg, és elköszöntek hálaadással e földi létre nézve tőlük. Köszönjük Neked, hogy imádkozhatunk a világért, úgy, hogy küldd oda az evangéliumot! Ahol pedig már ott van az evangélium, oda küldj békét, Benned való nyugalmat, hitet és Benned bízást! Kérünk Téged, hogy légy a mi Pásztorunk, aki őrzöl bennünket, hit által az üdvösségre! Áldd meg csöndes, előtted elmondott fohászkozásainkat is!

Ámen.

532. ének

1. Ó, győzelmes nagy Királyunk, / Ki által nyertük váltságunk,
Mily dicsőségbe mentél!
Isten jobbán, fönt a mennyben, / Az égi lelkek körében
Királyi székbe ültél.
Üdvben, fényben, fenségesen, győzelmesen uralkodol.
Ég és föld csak néked hódol.
2. A Kérubok nagy serege, / Szeráfok ékes éneke,
Tenéked zeng, Királyunk!
Megszerezted, ó, Mesterünk, / Az örök üdvöt minekünk,
Melyért mi áldva áldunk.
Zengjen, csengjen a dicséret és tisztelet, hálaének
Dicsőséges szent nevednek!
3. Jöjj, Jézusunk, szent trónodról, / Hol győztesen uralkodol;
Jöjj, mint egykor ígérted!
Hozzánk oly irgalmas voltál, / Hogy véreden megváltottál:
Vidd győzelemre műved!
Addig mindig imádkozva és vigyázva várunk téged,
Hogy majd együtt legyünk véled!